

*Sygn. akt II Ka 5/20*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SO Karol Troć del. Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Dariusza Dragana

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2020 r.

sprawy **A. P. i J. B.**

**oskarżonych z art. 280 § 1 kk i in.**

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 14 sierpnia 2019 r. sygn. akt II K 470/18

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyła orzeczone wobec oskarżonych A. P. i J. B. w pkt II oraz VIII środki karne w postaci pozbawienia praw publicznych;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich adw. P. P. (1) i adw. T. S. w S. kwoty po 619,92 zł (w tym 115,92 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną w imieniu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych A. P. i J. B. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 5/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
---	--	--

1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		
-------------------------	--	--

<b>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 14 sierpnia 2019 r. w sprawie II K 470/18
--

<b>1.2. Podmiot wnoszący apelację</b>
---------------------------------------

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
---

# oskarżyciel posiłkowy
-------------------------

# oskarżyciel prywatny
------------------------

# obrońca
-----------

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
--

# inny
--------

<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>
---------------------------------

<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
---	--	--

# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
------------	---	------------

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

**1.4. Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

**2.1. Ustalenie faktów**

<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	-----

**2.2. Ocena dowodów**

<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego J. B.:</p> <p>- naruszenie art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej analizy materiału dowodowego w zakresie:</p> <p>1. wyjaśnień B. polegającej na uznaniu ich za częściowo niewiarygodne w zakresie jego udziału w przebiegu zdarzeń w sytuacji, gdy inne dowody (wyjaśnienia oskarżonego P., zeznania pokrzywdzonej) nie potwierdzają sprawstwa</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

oskarżonego ani tym bardziej działania w porozumieniu z oskarżonym P. czy zamiaru popełnienia przez niego rozboju

2. wyjaśnień oskarżonego P. polegającej na uznaniu ich za niewiarygodne w zakresie odnoszącym się do udziału w sprawie oskarżonego B. polegające na przyjęciu, iż wyjaśnienia oskarżonego P. w zakwestionowanej przez Sąd orzekający części stanowią z jednej strony próbę wzięcia całej odpowiedzialności na siebie, a z drugiej zaś, wynikającą z wewnętrznego systemu wartości tego oskarżonego, charakterystycznego dla subkultury więziennej, próbę ochrony współoskarżonego B. od jakiegokolwiek odpowiedzialności z tytułu przedmiotowego przestępstwa i unikania wskazywania jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby go obciążyć w oczach organów ścigania lub Sądu podczas gdy wyjaśnienia te znajdują odzwierciedlenie w przebiegu zdarzeń i pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie,

3. zeznań pokrzywdzonej poprzez przyjęcie, iż oskarżony B. przed zdarzeniem był u niej w domu celem penetracji terenu podczas gdy pokrzywdzona w czasie rozprawy nie tylko nie rozpoznała oskarżonego B., ale też stwierdziła, iż wskazując na niego, iż była to zupełnie inna osoba,

4. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Poczynione w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim ustalenia w zakresie stanu faktycznego są w ocenie Sądu Odwoławczego prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżony J. B. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Z jego szczegółowej analizy oraz przedstawionych w uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy oceniając tenże materiał wynika, iż nie popełnił on błędów, jakie zarzuca obrońca oskarżonego w apelacji. W ocenie Sądu Okręgowego, twierdzenia podnoszone przez apelującego nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy, a stanowią jedynie polemikę z oceną dowodów poczynioną przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy nie zgodził się z zarzutem apelacyjnym zawartym w apelacji w zakresie przekroczenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów. Dokonując tej oceny Sąd Rejonowy sprostął wymogom płynącym z obowiązujących w tym zakresie przepisów, dlatego rozumowanie Sądu I instancji spotkało się z całkowitą aprobatą ze strony Sądu Odwoławczego i co za tym idzie, nie wymaga jakiegokolwiek korekty. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego.

Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który uznając winę J. B. oparł się na relacji pokrzywdzonej, ale

częściowo także na wyjaśnieniach samego oskarżonego, a także współoskarżonego A. P.. Wprawdzie J. B. zanegował swoje sprawstwo w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, jednakże Sąd I instancji słusznie przyjął, iż zarzucanego mu czynu dokonał. Wyjaśnienia oskarżonego złożone w niniejszej sprawie nie są jednolite, bowiem wyłaniają się z nich niejako dwie relacje zdarzeń, w których z jednej strony oskarżony był inicjatorem i współuczestnikiem napaści na pokrzywdzoną, a z drugiej strony był tylko biernym obserwatorem zachowań A. P.. Sąd Rejonowy za wiarygodną słusznie przyjął wersję zdarzeń wskazywaną przez oskarżonego bezpośrednio po zdarzeniu, gdzie wyraźnie wskazywał na swoją rolę w zaplanowaniu i realizacji napaści na J. W.. Te wyjaśnienia oskarżonego B., złożone bezpośrednio po zdarzeniu należy uznać za najbardziej szczerze i spontaniczne. O jego zawinieniu w zakresie przypisanego mu czynu świadczy także fakt, iż znał S. i pokrzywdzoną. On także wytypował ją jako potencjalną ofiarę napadu. Chybionym pozostaje natomiast stanowisko apelującego wskazujące, iż Sąd niezasadnie odrzucił wyjaśnienia A. P., w których neguje on sprawstwo B., powołując się w tym zakresie na solidarność z współoskarżonym z racji wspólnego uprzedniego odbywania kar pozbawienia wolności i hołdowania zasadom subkultury więziennej. Pomimo próby ochrony współoskarżonego podjętej przez A. P., z wyjaśnień samego B., w części której wiarę dał Sąd Rejonowy, w powiązaniu z innymi wiarygodnymi dowodami, wynika jego sprawstwo w zdarzeniu z dnia 5 sierpnia 2018 r. Wiarygodności tych wyjaśnień



nie dyskredytują ani wyjaśnienia A. P., ani fakt nierozpoznania go przez pokrzywdzoną. Z wyjaśnień tych bezpośrednio wynika, iż obaj oskarżeni udali się do S. w określonym celu i przez kilka dni obserwowali dom pokrzywdzonej, żeby zapoznać się z jej rytmem dnia w celu dokonania w jej domu kradzieży. O zgodności tych wyjaśnień z rzeczywistością świadczą niezbitnie podjęte przez nich zachowania w postaci penetracji przez oskarżonego B. obejścia pokrzywdzonej pod pretekstem wynajęcia od niej lokalu do zamieszkania oraz późniejsza kilkudniowa obserwacja jej domu. Wprawdzie sama pokrzywdzona w toku postępowania w niniejszej sprawie nie rozpoznała oskarżonego B. jako mężczyzny, który kilka dni przed napaścią na jej osobę był u niej z pytaniem czy nie ma pomieszczeń do wynajęcia, jednakże zbieżność relacji pokrzywdzonej w tym zakresie z relacją oskarżonego, pozwala na przyjęcie takiego właśnie przebiegu zdarzenia za rzeczywisty. Sam fakt nie rozpoznania oskarżonego przez pokrzywdzoną, nie może przemawiać za wykluczeniem jego udziału w przedmiotowym czynie, gdyż pokrzywdzona jako osoba w podeszłym wieku, która doznała ciężkiej traumy w wyniku zdarzenia z dnia 5 sierpnia 2018r., mogła nie być w stanie w odpowiedni sposób zarejestrować jego wyglądu, tym bardziej, że pierwotna wizyta oskarżonego i późniejsza napaść jego kolegi w domu nie musiały mieć dla niej początkowo żadnego związku. Z tych względów właśnie tę część wyjaśnień J. B. uznano za wiarygodną, odmawiając tego waloru wyjaśnieniom w których nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu, sprowadzał

swoją rolę do biernego obserwatora, który jednak wiedział, w jakim celu A. P. udał się do domu pokrzywdzonej, czekał na niego w pobliżu jej domu, a potem przyjął od niego część przywłaszczonych rzeczy. W świetle powyższego nie można mówić o nieświadomości oskarżonego co do celu wizyty oskarżonego A. P. w domu J. W.. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z jakim zamiarem udał się do pokrzywdzonej A. P. i jakimi środkami może się posłużyć (tj. groźbą lub siłą fizyczną) do jego zrealizowania. O braku bezinteresowności towarzyszenia oskarżonego B. koledze świadczy także fakt, iż po zdarzeniu przyjął on od niego część przywłaszczonych od pokrzywdzonej pieniędzy. Oskarżony podał w tym zakresie, iż P. był w domu pokrzywdzonej około 15 minut, a po tym jak opuścił jej dom miał na sobie mokrą koszulę, która w czasie napaści na pokrzywdzoną zaplamiła się jej krwią. Trudno uznać za logiczne i racjonalne przyjęcie przez oskarżonego B. części zabranych od pokrzywdzonej pieniędzy bez racjonalnego powodu. Pozwala zaś na ustalenie, iż była to tzw. „dola” oskarżonego, tzn. należna mu za jego wkład w realizację przedmiotowego czynu część osiągniętej korzyści majątkowej, co dodatkowo przemawia za tym, iż brał udział w tym przestępstwie, a tym samym swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Nie ulega wątpliwości, iż wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności było uwarunkowane głównie faktem jego uprzedniej karalności za czyny przeciwko mieniu oraz działanie w warunkach wielokrotnego powrotu

do przestępstwa. Oskarżony odbywał za uprzednio dokonane przestępstwa kary izolacyjne, co nie wpłynęło na zmianę jego zachowania, bowiem w dalszym ciągu dokonywał on włamań i kradzieży. Niemożliwym zatem w jego przypadku było wymierzenie mu kary mniej dotkliwej w celu wywarcia na nim odpowiedniej reakcji w postaci niepowrotu do przestępstwa i przestrzegania porządku prawnego, Kwestią dyskusyjną postawała tylko kwestia wymiaru tejże kary w odniesieniu do tego oskarżonego, którego rola w przedmiotowym przestępstwie była mniej kluczowa niż A. P.. Orzeczonej wobec niego kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie sposób uznać za rażąco surową. Sąd Rejonowy ferując wyrok wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie dla jej wymiaru, zarówno te obciążające, jak też te przemawiające na korzyść sprawcy. W ten sposób kara odpowiada stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj i wysokość wyrządzonej przez niego szkody, a także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. W tej sytuacji rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym przedmiocie również nie wymagało ingerencji ze strony Sądu Odwoławczego.

Wniosek

Uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie obniżenie kary pozbawienia wolności.

# zasadny  
# częściowo zasadny  
# niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.		
Lp.	Zarzut	
2	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. P. i oskarżonego – tożsame w treści:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nienadaniu przez Sąd Rejonowy właściwego wymiaru i znaczenia okoliczności łagodzącym oraz nadaniu zbyt wielkiego wymiaru okoliczności obciążającym, co w konsekwencji doprowadziło do:</p> <p>- naruszenia przez Sąd I instancji art. 438 pkt 4 kpk poprzez orzeczenie wobec oskarżonego rażąco surowej kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat i 6 miesięcy, podczas gdy właściwości i warunki osobiste oskarżonego – w tym przyznanie się oskarżonego do winy, wyrażona skrucha oraz przeproszenie pokrzywdzonej wskazują, że cele kary, w tym wychowawcze, zostaną w pełni spełnione przy orzeczeniu w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat, zaś wiek oskarżonego i jego stan zdrowia wskazują, że orzeczoną karę pozbawienia wolności 10 lat i 6 miesięcy uznać należy za karę niehumanitarną,</p> <p>2. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 201 kpk poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2019 r. ponownego wniosku obrońcy o dopuszczenie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

dowodu z nowej opinii sądowo – psychiatrycznej, ewentualnie ustnej opinii uzupełniającej na okoliczność możliwości rozpoznania przez oskarżonego znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, w tym także ograniczenia w/w, co mogło mieć wpływ na wymiar kary,

3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na orzeczeniu na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki w kwocie 20.000 złotych podczas gdy orzeczenie tak wysokiego świadczenia pieniężnego nie jest adekwatne w stosunku do udowodnionej – poniesionej przez pokrzywdzoną szkody materialnej i niematerialnej, a także do możliwości majątkowych oskarżonego A. P., co prowadzi do wniosku, że zasądzone przez Sąd I instancji świadczenie przewyższałoby możliwe odszkodowanie i zadośćuczynienie w ewentualnym procesie cywilnym,

4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że zachodzą przesłanki do orzeczenia w stosunku do oskarżonego A. P. środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych oraz podania wyroku do publicznej wiadomości, podczas gdy czynu oskarżonego nie można uznać jako popełnionego w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie, a ponadto za nieorzekaniem ww. środków karnych przemawia sposób postępowania oskarżonego po popełnieniu czynu, tj. przyznanie się do winy, wyrażonej skruchy oraz przeproszenia pokrzywdzonej.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego A. P. nie zasługiwały na uwzględnienie. W ramach czwartej względnej przesłanki odwoławczej, z art. 438 pkt 4 kpk nie jest możliwe dokonanie korekty rozstrzygnięcia o karze w każdej sytuacji, w której Sąd Odwoławczy dochodzi do wniosku, że wymiar kary należałoby ukształtować nieco odmiennie. Chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym, nie dającym się wręcz zaakceptować. W przekonaniu Sądu Okręgowego, analiza materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, okoliczności popełnienia czynu i właściwości osobistych oskarżonego oraz jego dotychczasowej linii życiowej wskazują, że nie doszło w tej sprawie do orzeczenia rażącej niewspółmierności represji karnej wymierzonej A. P.. Kara poza sama dolegliwością powinna spełniać cele zapobiegawcze i wychowawcze. Przede wszystkim ma zapobiegać powrotowi sprawcy do przestępstwa oraz kształtować właściwe postawy w społeczeństwie. Akurat w tej sprawie funkcja prewencji indywidualnej ma zasadnicze znaczenie zważywszy na fakt wielokrotnej karalności oskarżonego za podobne przestępstwa oraz odbywanie kar izolacyjnych, które nie doprowadziły go skutecznie do wniosku o konieczności poszanowania przepisów prawa. Słusznie uwzględniono także na niekorzyść sprawcy okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu i wyjątkowo drastyczny sposób działania oskarżonego. W błędzie pozostaje natomiast apelujący obrońca twierdząc, iż Sąd Rejonowy orzekając wobec oskarżonego karę

pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat i 6 miesięcy nie uwzględnił istniejących w sprawie okoliczności łagodzących. Wskazać w tym zakresie należy, iż Sąd I instancji wziął pod uwagę występujące po stronie A. P. okoliczności łagodzące w postaci przyznania się oskarżonego do winy, wyrażonej skruchy, przeproszenia pokrzywdzonej oraz odzyskanie przez pokrzywdzoną większości przedmiotów pochodzących z przestępstwa, co wprost wynika z pisemnych motywów orzeczenia (k.902-902v). Za okoliczność łagodzącą w stosunku do osoby oskarżonego trudno natomiast uznać wiek oskarżonego oraz jego stan zdrowia. Oskarżony ma 51 lat i wprawdzie leczy się kardiologicznie i psychiatrycznie, jednakże schorzenia te nie są przeciwwskazaniem do odbywania przez niego kary izolacyjnej.

Wymierzona oskarżonemu kara czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i inne oraz odpowiada stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, nadto uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jak cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Chybionym pozostaje także zarzut apelującego dotyczący nie uwzględnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z nowej opinii sądowo-psychiatrycznej lub opinii uzupełniającej w zakresie poczytalności oskarżonego w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazania w tym zakresie wymaga, iż w toku postępowania sądowego obrońca A. P. składał wnioski o dopuszczenie dowodu z nowej opinii w /w zakresie, o których Sąd rozstrzygał na

bieżący o ich nie przydatności do rozpoznania niniejszej sprawy. Sąd oddalając te wnioski wskazywał, iż nie ma potrzeby wywoływania nowej opinii sądowo-psychiatrycznej czy dodatkowego przesłuchiwania biegłych, którzy wydali opinię co do tego oskarżonego, gdyż sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania opinia udzielała wyczerpujących odpowiedzi na stawiane przez Sąd pytania, i jako oceniona przez ten Sąd jako jasna i pełna, nie budziła żadnych podstaw do kwestionowania jej waloru dowodowego. W świetle powyższego zbędnym okazało się kierowanie w tym przedmiocie kolejnych zapytań do biegłych, gdyż nie zaistniały w sprawie żadne nowe okoliczności mogące mieć wpływ na stan psychiczny oskarżonego. Skoro Sąd Rejonowy przyjął, iż wystarczająca w tym zakresie jest znajdująca się już w aktach sprawy opinia, mnożenie w tym zakresie dodatkowych dowodów było zbędne. Sąd I instancji nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania rzetelności i kategoryczności tej opinii. Podnieść należy, iż okoliczność, że opinia biegłych nie jest przekonująca dla stron nie oznacza jeszcze, że konieczne jest dopuszczenie kolejnej opinii, skoro dotychczasowa opinia jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił (post. SN – Izba Karna z 12.02.2016r., III KK 29/16, Lex nr 1976885). Fakt, że dowód z opinii znajdującej się w sprawie nie jest przekonujący dla strony procesowej, jak ma miejsce w niniejszej sprawie, nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 kpk. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego przepisu procesowego okoliczność, że skarżący, wdając się samodzielnie



w spekulacje myślowe natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne. Opinię biegłego ocenia sąd i sąd decyduje, czy jest ona dla niego zrozumiała i przekonywająca, czy odpowiada na pytania zakreślające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i niesprzeczna, czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności. Jeśli w którejś z powyższych kwestii sąd poweźmie uzasadnione wątpliwości (w szczególności pod wpływem argumentacji stron postępowania) to wówczas decyduje - zgodnie z dyrektywą art. 201 kpk - o wezwaniu tych samych biegłych, skonfrontowaniu biegłych lub o powołaniu innych biegłych. Odmienna co do opinii ocena strony postępowania nie jest dla Sądu wiążąca, skoro Sąd uznał, iż opinia ta nie zawiera wad i wyczerpująco udziela odpowiedzi w najistotniejszych dla rozstrzygnięcia sprawy kwestiach. Powyższe pozwala zatem na stwierdzenie, iż zarzut apelującego w zakresie nierzetelności opinii biegłych jako podstawy przyjętych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, jest chybiony i nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie sposób podzielić także zarzutu apelującego dotyczącego wysokości nawiązki orzeczonej od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej, co do której Sąd I instancji słusznie uznał, iż jest adekwatna do stopnia pokrzywdzenia oskarżycielki posiłkowej, zarówno w zakresie naprawienia szkody materialnej, jak i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Wprawdzie

apelujący odnosi się do wysokości tejże nawiązki w kontekście swoistej rekompensaty za szkody materialne wyrządzone pokrzywdzonej, jednakże nie należy zapominać o szkodach moralnych, których doznała w wyniku krytycznego zdarzenia. W tym zakresie wskazać należy, iż pokrzywdzona nie tylko straciła swoje oszczędności i biżuterię, ale doznała także ogromnej traumy związanej z pobiciem jej przez oskarżonego oraz poważnych obrażeń ciała. W konsekwencji tego działania, pokrzywdzona obawiając się samotnego zamieszkiwania zdecydowała się opuścić swój dom i przeniosła się do domu opieki społecznej. Podkreślenia także wymaga, iż Sąd kształtując wysokość nawiązki nie musi opierać się o kryterium możliwości zarobkowych sprawcy. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, iż oskarżony, o czym było podnoszone wyżej, pełnił wiodącą rolę w zaistniałym w dniu 5 sierpnia 2018r. zdarzeniu, dlatego wysokość orzeczonej wobec niego w stosunku do pokrzywdzonej nawiązki jest o wiele wyższa od wysokości nawiązki orzeczonej od drugiego oskarżonego w tej sprawie, którego rola w tym procederze była mniej znacząca.

W zakresie zarzutu dotyczącego niezasadności orzeczenia wobec A. P. środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych Sąd Odwoławczy uznał go za słuszny, zaś odniesienie do niego znajduje się w pkt 5.2. niniejszego uzasadnienia. Za orzeczeniem wobec A. P. środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości przemawiała potrzeba społecznego oddziaływania tego skazania, a dokładnie zakwestionowanie opinii skazanego w opinii publicznej oraz

odstraszenie innych potencjalnych sprawców przed popełnieniem takiego czynu.	
Wniosek	
<p>- dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłych psychiatrów na okoliczność ograniczenia poczytalności oskarżonego,</p> <p>- zmiana wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. P. kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat,</p> <p>- zmiana wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk od oskarżonego A. P. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. W. obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 2.000 złotych,</p> <p>- zmianę wyroku poprzez nieorzekanie środków karnych w postaci pozbawienia praw publicznych oraz podania wyroku do publicznej wiadomości.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

<b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----

<p><b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b></p>	
<p><b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p><b>1.</b></p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p><b>Wyrok utrzymano w mocy poza rozstrzygnięciem o środkach karnych w postaci pozbawienia praw publicznych (uwagi w pkt 5.2)</b></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Bezzasadność zarzutów spowodowała bezzasadność wniosków.</p>	
<p><b>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p><b>1.</b></p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p><b>Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, iż uchylono orzeczenie wobec A. P. i J. B. w pkt II i VIII środki karnego w postaci pozbawienia praw publicznych.</b></p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie uchylenia wobec A. P. i J. B. środków karnych w postaci pozbawienia praw publicznych, uznając iż stosowanie tych środków wobec oskarżonych w realiach niniejszej sprawy nie znajduje uzasadnienia. Podkreślenia wymaga, iż orzeczenie środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych wymaga ustalenia, że sprawca popełnił przestępstwo w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie (wyrok SA w Lublinie z dnia 27.05.2002r., II AKa 99/02, Prok. i Pr. – wkł. 2003/2/15). Ustawa nie zawiera katalogu okoliczności nakazujących uznanie danego zachowania za motywację zasługującą na szczególne potępienie. Dlatego też kwestia ta powinna podlegać ocenie przez pryzmat okoliczności konkretnej sprawy. Z utrwalonych</p>	

w orzecznictwie i doktrynie poglądów wynika, że nie zalicza się do nich elementów, które wchodzą w skład znamion typu przestępstwa, ani elementów, które podlegając stopniowaniu mogą mieć wpływ na zaostrenie wymiaru kary. Musi więc to być zatem motyw towarzyszący realizacji znamion przestępstwa, ale pozostający poza ich zakresem. W tej sytuacji, sama chęć odniesienia bezprawnej korzyści majątkowej, jak ma miejsce w niniejszej sprawie – jakkolwiek sama w sobie godna społecznego napiętnowania – nie wystarcza do przyjęcia „motywacji zasługującej na szczególne potępienie” (wyrok SA w Krakowie z dnia 21.03.2002r., II AKa 47/02, KZS 2002/4/23). Także uwypuklone przez Sąd I instancji okoliczności popełnienia czynu – wobec osoby w podeszłym wieku, w porze dziennej, w jej własnym domu nie są wystarczające do przyjęcia motywacji zasługującej na szczególne potępienie. Stwierdzić zatem należy, iż wprawdzie zachowania oskarżonych należy ocenić zdecydowanie negatywnie, jednakże nie mają one aż tak nagannego charakteru, który wywoływałby silne oburzenie społeczne i odruch potępienia przekraczający próg zwykłych reakcji negatywnych i który przemawiałby za orzeczeniem wobec sprawców środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych.

<b>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
<b>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
-----			
4.1.	-----		# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia			
-----			
<b>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>			
-----			
<b>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
-----	-----		-----
<b>6. Koszty Procesu</b>			

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r. poz. 18 j.t.) zasądzono na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. S. w S. oraz Kancelarii Adwokackiej adw. P. P. (1) w S. po 619,92 złotych (w tym

	115,92 zł podatku VAT) tytułem kosztów obrony z urzędu sprawowanej w postępowaniu odwoławczym.
IV	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od opłaty i wydatków postępowania odwoławczego stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

7. **PODPIS**